

nisk karakter for, hvad vi i realiteten kunne gøre for at skærpe kravene for transport af dyr. Vi skal nemlig fortsat overholde EF-traktatens bestemmelser, herunder princippet om varernes frie bevægelighed.

Hvis Danmark i tilfælde af minimumsregler indfører en skærpet maksimal transporttid for slagtedy, der reelt indebærer, at danske slagtedy kun kan transporteres inden for landets grænser, således at danske slagterier dermed beskyttes, skal dette være foreneligt med EF-traktatens artikel 29 om eksporthindringer.

Derudover må det forudses, at det vil være vanskeligt at få myndighederne i andre lande til at medvirke til at sikre håndhævelsen af særlige danske regler, og derfor er minimumsregler set fra et kontrolmæssigt synspunkt ikke nødvendigvis bedre for dyrevelfærden.

Det hører også med til billedet, at forhandlingerne om minimumsreglerne kan gøre det vanskeligt for os at opnå et højere fælles beskyttelsesniveau i hele EU, end tilfældet er i dag. Det kan nemlig ikke udelukkes, at de medlemsstater, der ikke kan støtte skærpede regler, vil modsætte sig højere fælles beskyttelsesniveau med den begrundelse, at et minimumsdirektiv ikke vil være til hinder for, at de enkelte lande selv kan fastsætte skærpede regler nationalt.

Derfor må man sætte spørgsmålstegn ved, om det er politisk klogt at arbejde for en minimumsharmonisering i stedet for fuldstændig harmoniserede regler i EU. På den baggrund vil regeringen med hensyn til dyrenes velfærd lægge vægt på at opnå fuldt harmoniserede regler på så højt et niveau som muligt.

Som jeg tidligere har sagt her i Tinget, og som det også klart fremgår af regeringens handlingsplan for bedre dyrevelfærd, der blev offentliggjort for nylig, vil regeringen under de kommende EU-forhandlinger prioritere indførelsen af en maksimal tidsgrænse for transport af slagtedy højt.

Efter regeringens opfattelse bør den maksimale transporttid for slagtedy være 8 timer, medmindre der er længere til nærmeste slagteri. Regeringen vil desuden prioritere forbedrede krav til indretning af transportmidlerne og til kontrollen med overholdelse af reglerne ikke bare i Danmark, men i hele EU.

Jeg vil gerne afslutte mine bemærkninger til dette punkt med endnu en gang at understrege, at beskyttelsen af dyr under transport ligger regeringen meget på sinde, og vi vil derfor arbejde

hårdt for at få gennemført bedre EU-regler. Herom skal der ikke være nogen som helst tvivl.

For så vidt angår punkt 2 og 3 i beslutningsforslaget, krav om den teknisk muligt laveste grænse for det tilladte antal ammoniakvidninger på fødderne af slagtekyllinger og for det tilladte antal slagtekyllinger, der har problemer med at gå, har begge problemstillinger været drøftet indgående i Justitsministeriets arbejdsgruppe om slagtefjerkræ.

Arbejdsgruppens delrapport om slagtekyllinger dannede grundlag for udarbejdelsen af forslaget til lov om hold af slagtekyllinger, som Folketinget vedtog i 2001, og den dertil hørende bekendtgørelse. De gældende regler er således udtryk for et kompromis, som jeg af to grunde finder meget passende. Dels indeholder reglerne meget mærkbare kontrol- og sanktionsforanstaltninger over for de producenter, der viser sig at have velfærdsproblemer i deres slagtekyllingebesætninger, dels har regeringen i handlingsplanen for bedre dyrevelfærd meldt klart ud, at vi agter at evaluere loven, når overgangsordningen er udløbet.

Kl. 18.45

Vi må også huske på, at det ikke nytter noget, at vi stiller så strenge krav, at slagtekyllingeproduktionen flytter til andre lande, hvor der tages mindre hensyn til både dyrevelfærd og fødevareresikkerhed. Derfor kan jeg ikke støtte de to punkter i beslutningsforslaget, men som sagt har vi tænkt os at evaluere loven, når overgangsordningen er udløbet.

Med hensyn til punkt 4 i beslutningsforslaget, forbud mod kupering af halen på slagtesvin, kan jeg oplyse, at dette spørgsmål blev behandlet af arbejdsgruppen om hold af svin. Halekupering foretages som bekendt for at forebygge halebidning.

Arbejdsgruppen konkluderede i 1999, da de daværende forskningsresultater ikke gav noget entydigt svar på, hvorfor halebidning opstår, og hvad der kan gøres for at forhindre dette, at eftersom udbrud af halebidning kan være meget belastende for svinene, mens korrekt foretaget halekupering af pattegrise er mindre belastende, var der på det tidspunkt ikke grundlag for helt at forbyde halekupering. Arbejdsgruppen anbefalede dog, at forskningen på dette område fortsatte, og at der blev fastsat en grænse for, hvor stor en del af halen der må kuperes.

Der foreligger efter det oplyste fortsat ikke tilstrækkelig videnskabelig dokumentation for årsagerne til halebidning, og hvorledes det forhindre